

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji podjętej w dniu 21 marca 2005 r. przez organ właściwy do zawierania umów (podanej do wiadomości dnia 22 marca 2005 r. i odebranej dnia 24 marca 2005 r.), na mocy której oddalono wniosek — zakwalifikowany ponownie jako zażalenie — złożony przez skarżącego w dniu 23 listopada 2004 r. przeciwko decyzji ustalającej klasyfikację i wynagrodzenie skarżącego jako członka personelu kontraktowego zgodnie z postanowieniami umowy podpisanej w dniu 23 sierpnia 2004 r.
- w razie konieczności uchylenie również pierwotnej decyzji, na mocy której ustalono klasyfikację i wynagrodzenie skarżącego jako członka personelu kontraktowego, zgodnie z umową podpisaną w dniu 23 sierpnia 2004 r.
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 25.000 EUR, z wyraźnym zastrzeżeniem późniejszego podwyższenia, obniżenia lub uściślenia tej kwoty.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący, były członek personelu pomocniczego (kategoria D, grupa VIII, klasa 4), któremu w następstwie zatrudnienia jako członka personelu kontraktowego obniżono wynagrodzenie, chociaż wykonywane przez niego obowiązki pozostały niezmiennione, skarży decyzję organu administracyjnego ustalającą klasyfikację i wynagrodzenie skarżącego jako członka personelu kontraktowego w I grupie stanowisk, grupa zaszerogowania 1, stopień 1.

Na poparcie swych żądań skarżący wskazuje na:

- naruszenie art. 3a ust. 1a oraz art. 80 ust. 2 i 3 warunków zatrudnienia innych pracowników oraz popełnienie w sprawie rażącego błędu w ocenie, ponieważ skarżący w momencie zatrudnienia w charakterze członka personelu kontraktowego został sklasyfikowany do grupy stanowisk, która nie odpowiadała teoretycznemu opisowi jego kompetencji ani zadaniom, które w rzeczywistości były mu powierzane,
- nieuwzględnienie art. 80 ust. 3 warunków zatrudnienia innych pracowników przy procedurze wyboru stanowisk, które mogą być powierzone personelowi kontraktowemu oraz przy określaniu grupy, do której każde z tych stanowisk należy, z uwagi na to, że zadanie to zostało wykonane przez „Task Force” o nieznanym oraz niekontrolowanym składzie i sposobie funkcjonowania, chociaż postanowienia regulaminu nakazują odbycie konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego,

- naruszenie zasady niedyskryminacji, ponieważ z powodu zaskarżonej decyzji skarżący zmuszony jest do podjęcia tych samych obowiązków, które były mu poprzednio powierzane za wyraźnie niższe wynagrodzenie i w sytuacji całkowitej niepewności zatrudnienia, podczas gdy w ramach Komisji te same obowiązki wykonywane są przez urzędników, którzy, korzystając z postanowień regulaminu, cieszą się pewnością zatrudnienia oraz znacznie wyższym wynagrodzeniem.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2005 r. przez Fachvereinigung Mineralfaserindustrie e.V. Deutsche Gruppe der EURIMA — European Insulation Manufacturers Association przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-254/05)

(2005/C 229/57)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 6 lipca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Fachvereinigung Mineralfaserindustrie e.V. Deutsche Gruppe der EURIMA — European Insulation Manufacturers, Düsseldorf (Niemcy), reprezentowanej przez T. Schmidt-Köttersa, Rechtsanwalt, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 lutego 2005 r. dotyczącej pomocy państwa N 260b/2004 — Niemcy — Przedłużenie programu wspierającego stosowanie materiałów izolacyjnych wytwarzanych z surowców odnawialnych (pomoc państwa N 694/2002 — Niemcy)
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 11 lutego 2005 r. w sprawie C (2005) 379 dotyczącej pomocy państwa N 260/b/2004 — Niemcy. W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że przedłużenie programu wspierającego stosowanie materiałów izolacyjnych wytwarzanych z surowców odnawialnych (pomoc państwa N 694/2002) jest zgodne z Traktatem WE.

Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 253 Traktatu WE, ponieważ nie zawiera uzasadnienia, z którego wynikałoby, dlaczego przedmiotowy środek jest jednoznacznie korzystny dla środowiska. Ponadto, skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja nie odnosi się do argumentów, które zostały podniesione w postępowaniu zawisłym przed Sądem Pierwszej Instancji dotyczącym pierwotnej decyzji.

Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja odnosi się do decyzji pierwotnej, która jest nieważna, ponieważ narusza istotne przepisy formalne.

Ponadto, skarżąca podnosi, że decyzja Komisji stwierdzająca, iż przedmiotowy środek jest na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) zgodny ze wspólnym rynkiem ze względu na jednoznaczne korzyści dla środowiska jest oparta na niewystarczającej podstawie faktycznej.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w nieuzasadniony sposób niekorzystna względem materiałów izolacyjnych określonych przez Komisję jako tradycyjne, a zwłaszcza względem mineralnych materiałów izolacyjnych, a ponadto również względem materiałów izolacyjnych wytwarzanych z surowców odnawialnych, które nie są oznaczone znakiem jakości natureplus. Zdaniem skarżącej, decyzja narusza w ten sposób zasadę proporcjonalności i zakaz dyskryminacji, a więc podstawowe zasady prawa wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2005 r. przez Fernandę Ehrhardt-Avancini przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-256/05)

(2005/C 229/58)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 1 lipca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu wniesiona przez Fernandę Ehrhardt-Avancini, zamieszkałą w Luksemburgu, reprezentowaną przez Georges'a Vandersandena, Laure Levi i Chiarę Ronzi, avocats.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

1) uchylenie decyzji organu uprawnionego do mianowania oddalającej wniosek o przywrócenie 207 i pół godziny odjętych z jej urlopu a następnie wynagrodzenia;

2) przyznanie odsetek za zwłokę;

3) obciążenie pozwanego kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W czasie, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy skarżąca była urzędnikiem Parlamentu Europejskiego. Parlament wystosował do niej pismo datowane na 21 lipca 2004 r. informujące, że z jej urlopu odjęte zostanie 207 i pół godziny w związku z nieobecnością w pracy z powodu choroby w okresie od 28 maja do 11 lipca 2004 r. decyzja ta została przez Parlament podjęta w wyniku badania skarżącej w ramach postępowania arbitrażowego przez niezależnego lekarza na podstawie art. 59 regulaminu pracowniczego, które wykazało zdolność skarżącej do podjęcia pracy. Późniejszy wniosek skarżącej o przywrócenie odebranych godzin został oddalony.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 59 regulaminu pracowniczego oraz zasad wewnętrznych obowiązujących w Parlamencie polegającym na poddaniu jej badaniu lekarskiemu w ramach postępowania arbitrażowego bez uprzedniego badania przez lekarza kontrolera. Skarżąca podnosi również naruszenie obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony oraz zasady „patere quam ipse legem fecisti”.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2005 r. przez Erica Voigta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-258/05)

(2005/C 229/59)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 30 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Erica Voigta, zamieszkałego w Orange (Francja), reprezentowanego przez adwokata Bernarda Autrica, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1) przyjęcie przez Komisję Wspólnot Europejskich jego wniosku z dnia 11.07.2002 r. o uznanie choroby zawodowej,

2) zapłatę przez Komisję Wspólnot Europejskich odsetek liczonych od dnia 28.05.2004 r.,